

ζουσα τὸ δεῖπνον γυνὴ ἐξέλαβεν αὐτὸν ἐκ τοῦ ἀπλοϊκοῦ ἐξωτερικοῦ του ὡς τυχαῖον τιὰ καὶ ἄσημον καὶ προσέταξεν αὐτὸν νὰ σχίσῃ ξύλα παρακεῖμενα, ὅπερ καὶ προθύμως ἤρχισεν ἐκτελῶν ὁ σεμνὸς καὶ μετριοπαθὴς ἀνὴρ. Ὅταν δὲ καταφθάσαντες μετ' ὀλίγον ἀξιωματικοὶ τινες ἤπόρουν, ὁ Φιλοποίμην ἀπεκρίθη :

— « Ἀποδίδωμι τὴν ποιήν τῆς ὄψεώς μου ».

*

Ἡ Παιδάρετος τῆς Σπάρτης, καίτοι ἐκ τῶν ἐξεχόντων Σπαρτιατῶν, μὴ ἐκλεγείσ μεταξὺ τῶν τριακοσίων — τιμὴ, ἣτις ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ πρώτη — ἀλήροχτο ἱλαρὸς καὶ μειδιῶν, χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἐκφρασην δυσφορίας. Ἐρωτηθεὶς δὲ πῶς χαίρει οὕτω ἀποτυχῶν, ἀπεκρίθη :

— « Ὅτι ἡ πόλις ἔχει τριακοσίους ἀνδρας κρείττους ἐμοῦ ».

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η Δ' ΗΒΗ ΠΑΝΑ

ΠΟ τὰ σπάνια παρ' ἡμῖν μουσικὰ τάλαντα. Ἀριστοῦχος τοῦ Ὁρδείου Ἀθηνῶν, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ διδάσκει ἀπὸ τριετίας ἤδη, ἀφ' οὔτου ἀπεφοίτησεν, ἂν καὶ νεαρῶτάτῃ εἰσέτι. Ὑπῆρξε μαθήτρια τοῦ Βασενχόδεν ἢ — κυριολεκτικώτερον — ὁ θρίαμβος, τὸ ἀπαύγασμα καὶ τὸ σέμνωμα τῆς ὑπερόχου διδασκαλίας του. Διῆλθε τὰς τάξεις τοῦ Ὁρδείου με ἀλλοματὰ ἐκπληκτικὰ τιμηθεῖσα δι' ὅλων τῶν βραβείων καὶ μεταλλίων ἰδιοφυῆς καὶ ἐπιδόσεως. Καὶ βαίνει ἤδη ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ διδασκάλου της. Θεωρεῖται καὶ εἶνε μία ἀπὸ τὰς δύο ἢ τρεῖς παρ' ἡμῖν ἀριστοτέχνιδας ἐκτελεστρίας τοῦ

πιάνου, τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ ὄργανον ἀχάριστον καὶ ἀτίθασσον, χειρίζεται οὐχ ἤττον μὲ εὐχέρειαν, μὲ δύναμιν, μὲ ἔμπνευσιν, μὲ πάθος. Δὲν εἶνε μόνον μοναδικὴ ἐκτελέστρια soliste. Ἡ ἐκτέλεσις της εἶνε ἀληθινὴ δημιουργία. Οἱ τόνοι ὑπὸ τὰ δάκτυλά της λαμβάνουν χρῶμα, φῶς, ζῶν, κάλλος, ποίησιν. Ὅταν παιζῇ συνθέσεις κλασικὰς, δὲν ἀποδίδει ἀπλῶς. Διαισθάνεται τόσον πολὺ καὶ ἐνσαρκώνεται τὸ πνεῦμα τοῦ συγγραφέως. Ὡστε μαζὶ μὲ τὰς λεπτὰς ἐννοίας καὶ αἰσθαντικότητος τούτου, σκορπίζει ἐπὶ τῶν πλήκτρων καὶ τῆς ἰδικῆς της ψυχῆς ὅλην τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν εὐγένειαν.